

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **AirsoftGuns s. r. o.,** se sídlem Nádražní 540, Ústí nad Orlicí, zastoupen Mgr. Šárkou Heulerovou, advokátkou se sídlem Prvního pluku 320/17, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 8 A 57/2015 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 7. 11. 2013 uzavřel žalobce s A. P., bytem X (dále též „spotřebitel“) kupní smlouvu pomocí komunikačních prostředků na dálku (prostřednictvím elektronické pošty). Předmětem kupní smlouvy byla elektrická airsoftová zbraň – replika modelu pistole Colt M1911 (dále též „zbraň“ či „zboží“). Žalobce společně se zbožím doručil spotřebiteli i záruční list, návod k použití, který obsahoval poučení o bezpečnosti zbraně, instrukce k použití a pokyny k údržbě zbraně.

[2] Spotřebitel následně zboží opakovaně reklamoval z důvodu škrábanců na povrchu zbraně, které v něm vzbuzovaly dojem, že se jedná o použité zboží, a dále z důvodu nefunkční dlaňové pojistky. Žalobce mu v návaznosti na reklamace sdělil, že drobné nedokonalosti a škrábance na povrchu jsou běžnou vlastností čínských zbraní. Dále mu zaslal dodatek k návodu k použití, který obsahuje informaci o tom, že zbraň patří mezi

levné výrobky a nelze u ní očekávat spolehlivou a dlouhodobou funkci. Poté, co zbraň zcela přestala fungovat, spotřebitel žalobci sdělil, že odstupuje od kupní smlouvy. Zároveň namítl neplatnost rozhodčí doložky obsažené v obchodních podmínkách.

[3] Dne 11. 3. 2014 se spotřebitel obrátil na Českou obchodní inspekci, která věc postoupila Českému úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva (dále též „správní orgán I. stupně"), který dne 3. 11. 2014 vydal rozhodnutí č. j. TA-CUZZS-60/14-8, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 30.000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále též „zákon o ochraně spotřebitele").

[4] K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 1. 2015, č. j. MPO 58055/14/42100/R10, částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zpřesnil jeho výrok) a ve zbytku odvolání zamítl. Podle žalovaného se žalobce dopustil správního deliktu tím, že spotřebitele neinformoval o snížené jakosti zboží, a dále tím, že uzavřel se spotřebitelem rozhodčí doložku, která tvořila součást všeobecných obchodních podmínek, což zapovídá § 3 odst. 3 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o rozhodčím řízení"). Tímto jednáním žalobce porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik uvedený v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a dopustil se správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce předně neinformoval spotřebitele o vadách výrobku. Pokud by měl spotřebitel k dispozici úplné a pravdivé informace o zbrani, tj. věděl by o jejích vadách (na které žalobce upozornil spotřebitele až následně), nebyl by kupní smlouvu uzavřel. Dále uvedl, že rozhodčí doložka, kterou žalobce se stěžovatelem spolu s kupní smlouvou uzavřel, byla součástí obchodních podmínek, kterými se řídila smlouva hlavní, a to v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Rozhodčí doložka dále neobsahovala informace požadované ustanovením § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení. V obou těchto jednáních lze dle žalovaného jednoznačně shledat naplnění skutkové podstaty porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. Jednání žalobce bylo totiž způsobilé zatajit spotřebiteli skutečnost, že spor vzniklý z kupní smlouvy nebude řešen u obecného občanskoprávního soudu, ale před rozhodcem. I v tomto případě lze podle žalovaného uvažovat o tom, že by spotřebitel nebyl kupní smlouvu uzavřel.

II.

[5] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud") žalobu zamítl.

[6] Ztotožnil se se správními orgány, že žalobce spáchal správní delikt ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Na spáchání předmětného deliktu nic nemění ani to, že spotřebitel mohl od kupní smlouvy odstoupit. Ke zproštění odpovědnosti žalobce nevede ani to, že prostřednictvím dodatku k návodu k použití poučil kupujícího (spotřebitele) o tom, že zbraň patří mezi levné výrobky a nelze u ní očekávat spolehlivou a dlouhodobou funkci; jeho povinností bylo upozornit na tento stav zbraně již před uzavřením kupní smlouvy. Soud dále neshledal důvodnou námitku, že se správní orgány dostatečně neseznámily se stavem zbraně a neprovedly důkaz jejím ohledáním. Pro

daný případ bylo podstatné, že zbraň byla spotřebiteli dodána ve snížené kvalitě, což žalobce dokonce sám přiznal.

[7] Důvodnými neshledal soud ani námitky, ve kterých žalobce zpochybňoval porušení § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Soud předně odmítl argumentaci, že žalobce v důsledku změn právního řádu k 1. 1. 2014 na své stránky omylem vložil starší verzi obchodních podmínek. Správní orgán I. stupně rozhodčí doložku nalezl v obchodních podmínkách, které byly umístěny na webových stránkách žalobce, a které uváděly platnost do 31. 12. 2013. Existenci rozhodčí doložky v obchodních podmínkách v době uzavření kupní smlouvy potvrzuje i spotřebitel v korespondenci s žalobcem, a dokonce i sám žalobce v námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 19. 5. 2014. Soud měl proto za prokázané, že rozhodčí doložka tvořila součást obchodních podmínek i ke dni koupě, tj. ke dni 7. 11. 2013. Soud dále zdůraznil, že dle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení musela být rozhodčí doložka sjednána samostatně, v dané věci však byla sjednána ve formě všeobecných obchodních podmínek. Soud připustil, že správní orgány výslovně neuvedly, která konkrétní informace nebyla obsažena v rozhodčí doložce, ovšem ani tuto skutečnost nelze označit za natolik vážné pochybení, že by způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

III.

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel je názoru, že předmětné jednání nelze podřadit pod § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Pokud spotřebitel mohl odstoupit od smlouvy, nedošlo k naplnění skutkové podstaty užití nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Na provozovatele internetového obchodu nelze nahlížet shodným způsobem, jako na provozovatele běžného „kamenného“ obchodu. Provozovatel internetového obchodu nemůže sdělit spotřebiteli před nákupem veškeré informace, neboť pro každého spotřebitele může být zásadní jiné hledisko. Stěžovatel v průběhu řízení opakovaně zdůraznil, že prodaná zbraň neměla vady (což by ostatně muselo být zjištěno při její prohlídce, kterou však žalovaný nezrealizoval) a není ani nižší kvality, než je u výrobků této cenové kategorie obvyklé. Pojem kvalita je soudem chybně interpretován jako snížená jakost produktu. Pojmem kvalita se však dle stěžovatele rozumí skutečnost, že levné výrobky nejsou tak kvalitní jako výrobky drahé, k čemuž poukázal i na rozdíly mezi jím prodávanými výrobky. Závěr soudu, resp. žalovaného, že stěžovatel na webových stránkách uváděl, že *„dlaňová pojistka je funkční jako u reálné předlohy“* nemá oporu v provedeném dokazování. Žalovaný i soud se opírají o textové informace z webových stránek stěžovatele, které pocházejí z pozdější doby, než ve které byla uzavřena kupní smlouva se spotřebitelem. Spotřebitel nadto ani netvrdil, že by byl takovou skutečností ovlivněn.

[10] Spisová dokumentace neobsahuje žádný důkaz o tom, že v době uzavření kupní smlouvy byla tvrzená rozhodčí doložka součástí všeobecných obchodních podmínek. Soud vycházel ze zjištění učiněných až v průběhu kontroly správním orgánem, tedy ze dne 28. 4.

2014. V uvedené době byly na webových stránkách stěžovatele umístěny dvě verze obchodních podmínek, a to z důvodu nabytí účinnosti nového občanského zákoníku (NOZ). Tyto byly sloučeny do jednoho souboru, přičemž na základě lidské chyby došlo k tomu, že jako zdrojový text byl použit ten, ve kterém byla uvedena starší verze obchodních podmínek. Považovat takovou chybu za nekalou nebo klamavou obchodní praktiku je naprosto nepřiměřené. Stěžovatel v této souvislosti poukázal i na rozpory v odůvodnění žalovaného a městského soudu; dle soudu by kupující preferoval možnost řešení sporu rozhodcem, dle žalovaného by naopak v takovém případě kupující smlouvu neuzavřel. Argumentace soudu je navíc zcela v rozporu se smyslem právní úpravy, dle níž musí být rozhodčí doložka sjednána samostatně, neboť smyslem této právní úpravy je ochránit spotřebitele před nevědomým uzavřením rozhodčí doložky.

[11] Stěžovatel konečně namítl, že jednání ve věci bylo nařízeno až po třech letech, přičemž soud si na jednání vyhradil pouhou hodinu. V průběhu jednání byl pak stěžovatel opakovaně upozorněn, ať je ve svém projevu stručnější a nezachází do detailů, v některých ohledech tedy nemohl stěžovatel sdělit soudu vše, co měl v úmyslu. Po cca 45 minutách jednání a krátké poradě senátu byl vynesen rozsudek. Uvedené vzbuzuje ve stěžovateli dojem, že o rozhodnutí měl soud jasno již před zahájením jednání.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, příp. aby zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[13] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s hodnocením provedeným městským soudem. Podle žalovaného je irelevantní, že smlouva byla uzavřena distančním způsobem. Z hlediska spáchání správního deliktu není rozhodné, zda byl spotřebiteli dodatek zaslán již se zakoupeným zbožím, nebo až později v průběhu reklamace. Žalovaný nesouhlasil rovněž s argumentem stěžovatele, že nízká kvalita výrobku přirozeně vyplývá z jeho nízké ceny. Podle žalovaného je tvrzení stěžovatele, že obsah jeho internetových stránek se podstatně změnil k datu 1. 1. 2014, účelové. Žalovaný poukázal i na nekonzistentnost jednotlivých tvrzení stěžovatele. Ohledně vytýkaných vad rozhodčí doložky se žalovaný ztotožnil s odůvodněním rozsudku městského soudu s tím, že má za prokázané, že rozhodčí doložka tvořila součást obchodních podmínek i ke dni uskutečnění koupě. Dodal, že vadně sjednanou rozhodčí doložku lze považovat za jednání naplňující znaky nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 4 zákona o ochraně spotřebitele. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že *poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik*.

[16] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, *je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil*.

[17] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele platí, že *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*.

[18] Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, *je-li při ní užit nepravdivý údaj.*

[19] Podle § 23 odst. 1 a 7 zákona o ochraně spotřebitele dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem *provádí Česká obchodní inspekce, s výjimkou dozoru podle odstavců 2 až 4, 7 až 11, 15 až 17 a 19. Dozor nad dodržováním povinností stanovených v § 4 až 5b, § 8, § 9, § 10 odst. 1 písm. a) a § 10 odst. 5 až 7, § 11, 12 a 14a na úseku střelných zbraní a střeliva provádí Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva.*

[20] Podle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení *sjednává-li se rozhodčí smlouva pro řešení sporů ze spotřebitelských smluv, musí být sjednána samostatně a nikoliv jako součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní; jinak je neplatná.*

[21] Podle § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení *rozhodčí doložka uzavřená podle odstavce 3 musí obsahovat také pravdivé, přesné a úplné informace o a) rozhodci nebo o tom, že rozhoduje stálý rozhodčí soud, b) způsobu zahájení a formě vedení rozhodčího řízení, c) odměně rozhodce a předpokládaných druzích nákladů, které mohou spotřebiteli v rozhodčím řízení vzniknout a o pravidlech pro jejich přiznání, d) místu konání rozhodčího řízení, e) způsobu doručení rozhodčího nálezu spotřebiteli a f) tom, že pravomocný rozhodčí nález je vykonatelný*.

[22] Citovaná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele jsou výsledkem transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („směrnice o nekalých obchodních praktikách“).

[23] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 62, „*Nesporným cílem směrnice o nekalých obchodních praktikách je zajištění vysoké společné úrovně ochrany spotřebitelů (bod 23. preambule), tedy ochrana před následky nekalých obchodních praktik, jež přímo poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů (bod 6. preambule). Tyto cíle jsou bezesporu vlastní také zákonu o ochraně spotřebitele (...) V souladu s těmito cíli je nezbytné § 5 zákona o ochraně spotřebitele interpretovat i aplikovat. Správní orgány proto musí vedle samotné existence klamavé obchodní praktiky prokázat také její způsobilost podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele do té míry, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by*

jinak neučinil.“ (důraz přidán). Ke stejným závěrům zdejší soud dospěl rovněž např. v rozsudcích ze dne 18. 1. 2018, č. j. 8 As 260/2017 - 536, či ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 32/2018 - 31.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem a žalovaným, že jednání stěžovatele bylo možno podřadit pod § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatel se správního deliktu dle citovaného ustanovení dopustil tím, že jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele prodal spotřebiteli shora specifikovanou zbraň, aniž jej informoval o její snížené jakosti, přestože se jednalo o zásadní informaci pro spotřebitele z hlediska rozhodování o její koupi. Tím se dopustil správního deliktu užití nekalé obchodní praktiky, konkrétně klamavé obchodní praktiky spočívající v poskytnutí nepravdivého údaje podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem a žalovaným i v tom, že žalovaný porušil zákon tím, že uzavřel se spotřebitelem rozhodčí doložku, která tvořila součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní (§ 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení), přičemž tato neobsahovala informace taxativně stanovené v § 3 odst. 5 téhož zákona.

[25] I podle Nejvyššího správního soudu lze pochybovat o tom, že pokud by měl spotřebitel k dispozici úplné a pravdivé informace o zbrani, tj. věděl by o vadách zbraně, že by i přesto kupní smlouvu uzavřel. V daném případě stěžovatel zbraň při prodeji inzeroval jednoznačně pozitivně (mj. textem: „*už žádné dekorace nebo nesmyslná omezení! U nás máte garanci 2 roky na výrobní vady zboží*“, viz protokol o kontrole na č. l. 5 správního spisu). Až po uzavření kupní smlouvy stěžovatel doručil spotřebiteli dodatek upozorňující na sníženou kvalitu předmětného zboží. Není přitom důležité, zda tak učinil současně se zasláním koupeného zboží, jak tvrdí stěžovatel, nebo až později v průběhu reklamace, jak uvádí spotřebitel. Podstatné je, že v okamžiku uzavření kupní smlouvy neměl spotřebitel úplné pravdivé informace o kupovaném zboží. Již tím byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Na povinnosti stěžovatele uvádět úplné pravdivé informace o nabízeném zboží nemůže mít vliv to, zda je provozovatelem internetové či „kamenné“ prodejny, ani to, že měl spotřebitel právo od uzavřené smlouvy odstoupit, neboť zákon o ochraně spotřebitele neobsahuje žádná speciální pravidla pro provozovatele internetových obchodů ve vztahu k projednávanému správnímu deliktu.

[26] Stěžovatel dále namítal, že prodaná zbraň neměla vady ani nebyla nižší kvality, než je obvyklé, a dále že se správní orgány dostatečně neseznámily se stavem zbraně. Nejvyšší správní soud uvádí, že pro posouzení dané věci bylo klíčové, že zbraň vykazovala sníženou kvalitu bezprostředně po realizaci koupě, tedy byla spotřebiteli dodána ve snížené kvalitě. Ztotožňuje se s hodnocením městského soudu, že celkově sníženou kvalitu zbraně stěžovatel sám přiznával tím, že spotřebiteli po uzavření kupní smlouvy se zbraní zaslal upozornění, že se nejedná o výrobek, který by byl plně funkční v dlouhodobém horizontu. Jestliže správní orgány následně zbraň neohledávaly, nebylo to pro posouzení jejího stavu v době nákupu podstatné.

[27] V další námitce stěžovatel uváděl, že závěry městského soudu a žalovaného o tom, jaké informace obsahovaly webové stránky stěžovatele v době uzavření kupní smlouvy,

nemají oporu v provedeném dokazování. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány i soud vycházely ze zjištění učiněných při kontrole dne 28. 4. 2014. Tato zjištění se shodují s popisy spotřebitele obsaženými již v korespondenci se stěžovatelem ohledně reklamace zboží bezprostředně po jeho nákupu (založena na č. l. 2 a 3 správního spisu) i v následné stížnosti k České obchodní inspekci (založena na č. l. 1 správního spisu). Ostatně, jak bylo výše uvedeno, stěžovatel spotřebitele seznámil se skutečnou kvalitou zboží, které mu prodal, až po uzavření kupní smlouvy, čímž se dopustil klamavé obchodní praktiky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z posledně poukazovaných listin je zřejmé, že spotřebitel texty obsaženými na webu stěžovatele ovlivněn byl, a to v tom smyslu, že si zbraň zakoupil a očekával od ní inzerované vlastnosti.

[28] Stěžovatel rovněž namítal, že v důsledku změn právního řádu k 1. 1. 2014 vložil na své stránky omylem starší verzi obchodních podmínek, přičemž ke dni 7. 11. 2013 obchodní podmínky rozhodčí doložku neobsahovaly. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně učinil závěr o výskytu rozhodčí doložky v obchodních podmínkách na základě prostudování obchodních podmínek, které nalezl na webových stránkách stěžovatele, a které uváděly platnost do 31. 12. 2013. Existenci rozhodčí doložky v obchodních podmínkách ke dni 7. 11. 2013 potvrzuje rovněž spotřebitel ve svém dopisu stěžovateli ze dne 26. 1. 2014 (založen na č. l. 2 správního spisu) a ostatně i sám stěžovatel v námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 19. 5. 2014 (č. l. 6 správního spisu). Nejvyšší správní soud má proto za prokázané, že rozhodčí doložka tvořila součást obchodních podmínek i ke dni uskutečnění koupě, tj. k datu 7. 11. 2013. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní rozpory mezi odůvodněním rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu ohledně toho, v jaký omyl rozhodčí doložka obsažená v obchodních podmínkách spotřebitele uvedla, resp. jakou představu o tom, kde bude spor řešen, měla doložka ve spotřebiteli vyvolat. Souhlasit nelze ani s tvrzením stěžovatele, že by argumentace městského soudu ohledně uzavírání rozhodčí doložky byla v rozporu se smyslem právní úpravy. Podle názoru zdejšího soudu smyslu právní úpravy plně odpovídá. Jak městský soud správně zdůraznil, smyslem § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení, bylo zajištění toho, *„aby si byl spotřebitel za použití alespoň minimální opatrnosti vědom toho, že uzavírá rozhodčí smlouvu, která případné spory vyjímá z pravomoci obecných soudů*“.

[29] S ohledem na obsah soudního spisu není Nejvyšší správní soud ani názoru, že by řízení před soudem bylo zatíženo natolik intenzivními vadami, že by bylo nutno přistoupit ke zrušení rozsudku městského soudu. Jestliže se stěžovatel domníval, že soud postupuje příliš pomalu, resp. je v jeho věci nečinný, mohl se bránit prostředky na ochranu proti nečinnosti. Stěžovatel ani netvrdí, že by takto postupoval. Stejně tak ani netvrdí, jak by se příp. nečinnost mohla projevit na výsledku daného sporu. I pokud stěžovatel uváděl, že neměl možnost soudu při jednání sdělit vše, co měl v úmyslu, je třeba konstatovat, že v kasační stížnosti nekonkretizoval, o jaké skutečnosti se jednalo, a čím by mohly ovlivnit průběh jednání, resp. vydaný rozsudek. Ani v kasační stížnosti nepředkládá nic, co by mohlo vyvolat jiný pohled na dané protiprávní jednání. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Zdejší soud se s hodnocením věci městským soudem ztotožnil a plně jej přebírá.

[30] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu